

יחיאל מוהר (מר), משורר ופזמונאי
(1969-1921)

הזמנה, עסק מוהר בשירה שהיתה למעשה עיקר עולמו. על שיריו חתם בשם יחיאל מר, כדי להיבדל מאביו המשורר מאיר מוהר. השירים עסקו בחוויותיו וברשמיו כנער חלוץ בעמק, ולאחר מכן כאיש־משפחה וחבר. יחיאל מוהר פרסם חמישה ספרי שירה: "מלב ונוף", "קווים למעגל", "מלוא חופנים רוח", "שירים חדשים", "פנים לכאן". לאחר מותו פרסמו חבריו ספר לזכרו ששמו "ספר עלים". אוסף משיריו בשם "אומר אהבה" יצא לאור בעריכת בנו עלי מוהר.

כָּל חַיִּי רָצִיתִי לְכַתֵּב
סֵפֶר עֲלִים כְּפֶשׁוּטָם
שֶׁל שָׂרָף וְאַרְגָּנִים
לִזְמַר אֲמִירִים
לְהִתְנוּעֵץ שָׁם
לְהִיּוֹת חֶכֶם תָּמִיד
עֵתִיק חֲכָמָה כְּמוֹתָם
לְהוֹסִיף עֲגוּלִים בְּדִפְנוֹת
בְּכַתְבִּי אֲצַטְרֹף
וְלִדְקֹר בְּמַחְטִים קִטְנוֹת
שָׁמַיִם גְּבוּהִים מְעַל.

מתוך "ספר עלים"

נולד בגליציה. בנו של המשורר והסופר מאיר מוהר. גדל בברלין והתגורר בה עד 1938. עלה לארץ בגפו במסגרת "עליית הנוער", התיישב עם חבריו לקבוצה בכפר יהושע שבעמק יזרעאל ועסק בחקלאות. עד מהרה למד עברית והחל לכתוב שירה. בשנות החמישים כתב פזמונים ללהקת הנח"ל, ללהקת "בצל ירוק" ולשושנה דמארי. הפזמונים שכתב תיארו את אירועי התקופה, כמו "הורה ממטרה" שנכתב לרגל פתיחת קו ירקון נגב (שקדם למוביל הארצי) ו"מול הר סיני" שנכתב בתקופת מבצע קדש. רבים מפזמוניו תיארו את הווי הנח"ל והקיבוץ, כמו "הורה האחזות", "בין מגל וחרב", "הורה נתגבר", "יה משלטי", "יה ירח", "שתים-עשרה טון", "עד מאה ועשרים", "כיתה אלמונית", "שיר ערש נגבי". פזמונים אחרים שלו הם "אחד גבוה ושניים קטנים", "ליפא העגלון", "לאור הזיכרונות", "בלדה על מעין וים", "בית שלי", "רוח סתיו". השירים הולחנו בידי מלחינים כמו משה וילנסקי, ששה ארגונו דובי זלצר. מלבד הפזמונים שכתב בנקל ולפי